

1852, fordi det forudsætter Kjendskab til Dypgjørelsen af Mellemværendet med Slesvig og Holstæen for hiint Tidrum.

Til denne Fremstilling af Forholdene, forsaavidt Udvalget har været istand til at gjøre sig bekendt med dem, er det ikke Hensigten at knytte nogen Undersøgelse af, om de trusne eller foreslaaede Foretagender og finantstille Forholdsregler have været eller ere de hensigtsmæssigste; men den er fremsat i den fuldkomne Overbeviisning, at hos enhver Borger og Undersaat i Monarchiet ville de alvorligste Betragtninger opstaae med Hensyn til den finantstille Stilling, og disse Betragtninger synes ikke at blive lysere, naar man sammenholder Udtalelserne i Indstillingen om Statsbudgettet med Finantsministerens Foredrag ved Forelæggelsen af Finantslovsforslaget for 1854—55, i hvilket det udhæves (Folkethingstidende S. 17—18), at i Anledning af Underbalancen af 60,000 Rbd. bør væsentligt tages Hensyn til den extraordinære Udgift af 500,000 Rbd. til Kjørsler, men i hvilket Foredrag der tillige tilføies, „at der er fuldkommen Grund til at betegne Finantsernes Tilstand saaledes, som den kongelige Aabningstale udtalte den, nemlig som beroligende. Deels maa jeg nemlig bemærke, at denne Underbalance meget let kan dækkes, ja maafee mere end dækkes ved forøgede Indtægter ud over, hvad der er calculeret i Aarets Lov, og deels maa det vel erindres, at vi fra Fortiden af have en temmelig betydelig Kassebeholdning, som til den 31te Marts 1853 ifølge Stadregnskabet kan anslaaes til over 5 Millioner. Jeg troer altsaa, at Tidspunctet endnu paa ingen Maade er kommet til, at der kunde være Spørgsmaal om at fremkomme med Forslag til nye Skatter. Ved at forelægge Finantslovsforslaget i forrige Aar har jeg — og jeg tør i saa Henseende henvise til Rigsdagstidenden, Side 56—58 — udtalt mig angaaende Indkomstskatten, og jeg maa ganske henholde mig dertil. Jeg er fremdes af den Anskuelse, at det ikke nytter mere her at fremkomme med et Forslag til en saadan Skat, førend den yderste umiddelbare Nød er forhaanden, idet jeg har faaet den Overbeviisning, at man ikke let paa anden Maade bliver enig om et Forslag i saa Henseende. Jeg

antager derfor, at ligesaa lidet iaar som 1852 er Tidspunctet til paany at fremkomme med et saadant Forslag tilstede“.

Et Hovedformaal for Finantsernes Bestyrelse fra 1841 til ultimo December 1847, saaledes som det er udtalt i den kongelige Resolution af 11te April 1841, var ved sa stor Sparsommelighed som muligt at opnaae, uden Forhøielse af Skatterne, et Overskud, der skulde anvendes fornemmelig til Afbetaling paa Statsgjælden eller til Forøgelse af Reservesfond og tildeels til Ophævelse af enkelte Skatter. Uden her at afgjøre, om denne høist vigtige finantstille Grundætning stedse blev i hine syv Aar strengt overholdt, maa den dog betragtes som at have udøvet en ikke ubetydelig Indflydelse paa Udgifternes Ansættelse, endskjøndt denne Indflydelse vistnok blev svækket ved de stedse stigende Indtægter. Rigsdagen, navnlig den Deel deraf, som udover den største Indflydelse paa Forslaget til Finantsloven, har ved at foreslaae Besparselsen havt hiint Formaal for Die, men Udvalget skjønner ikke, at Finantsministeriet anseer Formaalet for opnaaeligt ad denne Veie. Man formener, at, efter Ministeriets Anskuelse, Ligevægt imellem Indtægter og Udgifter, samt et Overskud af hine over disse, til Forøgelse af Reservesfond og Activmasse (afseet fra Spørgsmaalet om Statsgjælden) kun kan tilveiebringes ved en, om ikke lang Tid, nødvendig ny Skat. Udvalget skal ikke føre disse Betragtninger videre, men kun tilføie, at Nødvendigheden af en ny Skat neppe kan ansees godtgjort, førend det er oplyst, at de fornødne Midler ikke kunne tilveiebringes ved hensigtsmæssig Besparselse.

Indtægternes Inddeling i fælles og sær egne gjør dernæst Krav paa den nøiagtigste Overveielse, fordi Inddelingen og dens Anvendelse paa de enkelte Poster, skjøndt kun juridisk bindende for det Finantsaar, for hvilket Loven gives, dog maa antages, ifølge Forhandlingernes Gang, at skulle tjene til Udgangspunct for den følgende Tid og de følgende Finantslove. Den Anskuelse, som har været den herskende ved Delingen, er ifølge Rigsdagstidenden for Folkethinget, 4de Sessjon, 2den Samling Side 148, at Alt, hvad der